

Vennlighetstesten

Av Noelle Lambert Barrus
(Basert på en sann historie)

Denne historien fant sted i Taiwan.

Melanie løp så fort hun kunne over skolegården. Tre av klassekameratene hennes var bare noen få skritt foran henne. De var nesten kommet frem til linjen som markerte det "trygge området".

Hun rakte ut armen. Hun presset bena enda hardere. Endelig berørte hun to av dem akkurat tidsnok!

"Tatt!" sa Melanie. Vennene hennes lo da de kollapset på bakken.

"Du er rask," sa Jia mens hun hev etter pusten. Melanie hadde nesten tatt Jonny også. Men hun rakk det akkurat ikke.

Jonny pekte på henne og lo. "For seint!" Så ertet han henne med et kallenavn.

Melanie rynket pannen. Jonny ertet henne ofte! Hun likte det ikke.

Etter skolen satt Melanie ved kjøkkenbordet. Hun arbeidet på leksene sine sammen med storesøsteren sin. Men hun kunne ikke slutte å tenke på det Jonny hadde sagt.

"Liv, hva gjør du når noen er slem mot deg?" spurte Melanie.

Liv så på henne. "Var det noen som var slem mot deg?"

Melanie nikket. "En gutt på skolen. Han ertet meg hele tiden."

Liv la fra seg blyanten sin. "Det er veldig vanskelig. Jeg er lei for det." Hun lente seg tilbake og foldet armene. "Kanskje du kan gjøre noe fint for ham."

Melanie rynket nesene. "Noe fint?" Det virket ikke noe morsomt.

"Ja!" Liv nikket. "Hvis du er snill mot ham, vil han kanskje være snill tilbake. Har du prøvd det?"

Melanie ristet på hodet. Hun var usikker på denne ideen. Hvorfor skulle hun være snill mot en som var slem?

Den kvelden ba Melanie: "Himmelske Fader, vær så snill og velsign meg slik at Jonny vil være snillere mot meg." Hun stoppet opp. Hun

ILLUSTRASJONER: SKYLAR WHITE

tenkte igjen på det Liv hadde sagt. "Og vær så snill å hjelpe meg å finne en måte å være snill mot ham på også. I Jesu Kristi navn. Amen."

Men hva godt kunne hun gjøre?

Noen dager senere dro Melanies klasse på en fottur sammen. Det var mange store grønne trær og kjølige bekker på turstien.

Da det var tid for å ta en pause og spise lunsj, spiste Melanie sammen med vennene sine. Så la hun merke til Jonny som satt under et tre. Han var alene. *Kanskje jeg kan dele godsakene mine med ham*, tenkte hun.

Melanie gikk bort til Jonny og satte seg. "Hei, Jonny."

Jonny så opp på henne. "Hei."

"Vil du ha en kake?" spurte hun.

Hun ga en av småkakene sine til Jonny. Han tok den og smilte. "Takk."

"Likte du turen vår?" spurte hun.

"Ja. Broen vi krysset var fantastisk." Han bet i kaken.

"Mmm. Denne er veldig god."

"Takk! Jeg har laget dem sammen med mamma og søsteren min."

Melanie og Jonny gjorde seg ferdig med lunsjen sammen. De snakket om et kortspill de begge likte. Jonny var faktisk ganske morsom. De lo mye. Melanie likte dette mye bedre enn når han ertet henne.

"Har du lyst til å leke en lek?" spurte Jonny da de fulgte etter de andre langs turstien.

Melanie nikket og smilte. "Så klart!"

De byttet på å hoppe mellom steiner på resten av turen. Melanie hadde det gøy. Da turen var over og det var på tide å dra hjem, hadde hun ikke lyst til å si farvel.

"La oss spille det kortspillet neste uke," sa Jonny.

Melanie nikket. "OK! Ha det, Jonny!"

Melanie vinket farvel og smilte. Jonny var ikke lenger gutten som ertet henne. Nå var han hennes venn. ●

